

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. jogtanácsos (1096 Budapest, Haller u. 3-5.) által képviselt felperes neve (1054 Budapest, Széchenyi u. 2.) felperesnek a Dr. Ügyvédi Iroda (ügyintéző: ügyvéd) által képviselt alperes neve (.) alperes ellen gazdasági társaság vezető tisztségviselőjének felelőssége iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. szeptember 21. napján meghozott 18.G.40.677/2017/9. számú ítélete ellen a felperes 10. sorszámu fellebbezése folytán a 2018. február 28. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi felperest, hogy fizessen meg alperesnek 100.000 (Egyszázezer) forint + áfa másodfokú eljárási költséget.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes 1997. február 1. napjától kezdődően az A Kft. (a továbbiakban: adós) önálló cégjegyzésre jogosult vezető tisztségviselője volt. Az adós 2015. szeptember 8. óta felszámolás alatt áll. A közbenső mérleg adatai szerint a felszámoló 19 hitelező, összesen 63.547.129 forint követelését vette elismert hitelezői igényként nyilvántartásba. A felperes hitelezői igénye 818.292 forint.

A törvényszék által megállapított tényállás szerint az adós, mint megrendelő, és a Belizben nyilvántartott cég, mint szállító között 2013. március 28-án szállítási szerződés jött létre egy J1480 Jaw crusher típusú mobil törő-daráló gép beszerzése és értékesítése tárgyában. A felek a szállítási határidőt 2015. december 30. napjában jelölték meg, a berendezés árát 635.000 USD-ben határozták meg azzal, hogy a fizetés forintban történik, és az egyes részteljesítéseket a teljesítés napján érvényes MNB deviza középárfolyamon számítják át. Az adós a vételárát részletfizetéssel volt köteles megfizetni. A szerződés aláírásával egyidejűleg 3.000.000 forintot kellett teljesítenie, amit 2014. március 31. napjáig a vételár 40%-ára, 2015. március 31. napjáig 80%-ára volt köteles feltölteni. A fennmaradó vételár részlet megfizetésére 2015. október 31. napjáig volt köteles. A megrendelő 30 napot meghaladó fizetési késedelme esetén az elmulasztott határidőtől számított 8 napon belül alkalmanként 10.000.000 forintnak megfelelő összegű kötbér fizetésére volt köteles. 65

napot meghaladó fizetési késedelem esetén a szállító jogosult volt a szerződéstől elállni, amely esetben a megrendelő az általa addig kifizetett vételár részleteket elveszítette.

A felperes a 2013. január 1. és 2015. szeptember 7. közötti időszakra vonatkozóan valamennyi adóra és költségvetési támogatásra kiterjedően bevallások utólagos vizsgálatára vonatkozó ellenőrzést folytatott le az adósnál. Az ellenőrzés során tanúként hallgatta meg az alperest, aki a 2016. április 18-án felvett jegyzőkönyvben nyilatkozott arról, hogy 2014 októberéig 79.000.000 forintot fizetett meg a belizi székhelyű vállalkozás részére, majd fizetési határidő hosszabbítást, illetve a részletek csökkentését vagy módosítását kérte, melyre azonban a másik fél nem volt hajlandó. 2014 októberéig a részletek teljesítése úgy történt, hogy minden hónapban találkozott a cég magyarországi képviselőjével, akinek elismervény ellenében 4.000.000, illetve 5.000.000 forintot adott át készpénzben. Közöttük a kapcsolat 2014 októbere után megszakadt, a cég képviselőjét sem telefonon, sem e-mailben nem tudta elérni. Ekkor az ügyvédjéhez fordult, akinek a véleménye szerint az adós érdekeit ebben az ügyben jogi úton nem tudta volna érvényesíteni.

A felperes keresetében a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. § (1) bekezdése alapján annak megállapítását kérte a bíróságtól, hogy az alperes, mint az adós volt ügyvezetője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona 79.000.000 forinttal csökkent. A 33/A. § (2) bekezdésére hivatkozással kérte az alperes kötelezését 79.000.000 forint összegű vagyoni biztosíték nyújtására, valamint a perköltség megfizetésére.

A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontját az adós 2012. évi beszámolójának adatai alapján 2012. december 31. napjában jelölte meg azzal, hogy ekkor a társaság likvid pénzeszközeinek összege 30.773.000 forint, míg a rövid lejáratú kötelezettségeinek összege 118.868.000 forint volt. Mivel a pénzeszközök nem fedezték a rövid lejáratú kötelezettségeket, ezért az alperesnek előre látnia kellett volna, illetve ésszerűen előre láthatta volna, hogy az adós nem lesz képes esedékességgel kiegyenlíteni a vele szemben fennálló követeléseket. Ez a helyzet a felszámolási eljárás elrendeléséig folyamatosan fennállt. A 2013. március 28-án kelt szállítási szerződés alapján az adós 2013. és 2014. évben gépelőleg címén készpénzben összesen 79.000.000 forintot fizetett ki a külföldi szállító képviselője, B A részére. Mivel azonban a teljes vételárat, 143.706.850 forintot nem fizette ki, ezért a külföldi fél a gépet nem szállította le, az adós a befizetett előleget elveszítette. Az alperes a szállítási szerződést egy számára addig ismeretlen külföldi társasággal és személlyel kötötte meg, mely szerződéskötéshez ügyvédi segítséget sem vett igénybe. A szerződési feltételek a szállító érdekeit szolgálták, akinek a vételár teljes összegének kifizetését követően kellett volna teljesítenie. Az adós számára kifejezetten hátrányos volt az a szankció, amely szerint 65 napot meghaladó fizetési késedelem esetén a már kifizetett vételár részleteket elveszíti. Az alperes a szállítási szerződést a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően kötötte meg, ami nem szolgált sem a hitelezők, sem pedig az adós érdekeit. Felperes mindezek alapján állította, hogy az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően ügyvezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, ezáltal az adós vagyona 79.000.000 forinttal csökkent.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Vitatta, hogy az adós 2012. december 31. napján fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került volna. Álláspontja szerint az éves beszámoló 12. és 28. sorának összevetéséből erre okszerűen következtetés nem vonható le, mivel az éves beszámoló az év utolsó napján fennálló pillanatnyi helyzetet rögzíti. Az építési tevékenységet folytató Kft. pénzügyi helyzete a szerződésállomány, a folyamatban levő projektek, a tárgyévet követő évre áthúzódó teljesítések, a garanciális visszatartások és a cash-flow szakszerű elemzésével vizsgálható.

Önmagában a mérlegből kiragadott két adat nem alapozza meg a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet beálltát. Állította, hogy a szállítási szerződés megkötésének időpontjában az adós nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben.

Azt is vitatta, hogy a szerződés megkötésével a hitelezői érdekek sérültek volna. Előadta, hogy a döntés előkészítése során gazdasági szakértő segítségét vette igénybe, ekként vizsgálta, hogy a berendezés megvásárlása gazdaságos-e vagy sem. Ennek alátámasztására becsatolta AA szakértő 2012. október 18-án kelt szakvéleményét, amelyben a szakértő úgy foglalt állást, hogy amennyiben a projekt finanszírozhatósága megoldható, úgy azt a gazdasági szempontok alapján megvalósításra javasolja.

Az alperes hivatkozott továbbá arra is, hogy a felperes semmilyen ésszerű indokát nem adta annak, hogy miért 79.000.000 forint összegű biztosíték nyújtására kérte kötelezni az alperest, mivel a hitelezői igények összege 63.547.129 forint, a felperes hitelezői igénye pedig 818.292 forint volt.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a felperes keresetét és a felperes vagyoni biztosíték nyújtása iránti kérelmét elutasította, és kötelezte egyidejűleg a felperest az alperes javára 38.100 forint perköltség megfizetésére.

Az ítélet indokolásában rögzítette, hogy az alperesi felelősség fennállásának vizsgálatakor a bíróság kizárólag a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése utáni vagyronvesztést okozó alperesi tevékenységet vizsgálja. A perben a felperest terhelte a bizonyítási kötelezettség a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontja, a vagyronvesztés bekövetkezése, valamint a hitelezői érdekek sérelme és az alperesi tevékenység közötti okozati összefüggés fennállása tárgyában. Az alperes a felelősségének kimentésekor azt volt köteles bizonyítani, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, valamint az adós legfőbb szerve intézkedésének kezdeményezése érdekében valamennyi tőle elvárható intézkedést megtette.

A felperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját 2012. december 31. napjában jelölte meg, hivatkozással arra, hogy ebben az időpontban az adós egyszerűsített éves beszámoló mérlegének 12. sorában feltüntetett likvid pénzeszközök értéke 30.753.000 forint, míg a 28. sorban feltüntetett rövid lejáratú kötelezettségek összege 118.868.000 forint volt.

A törvényszék kifejtette, hogy a felperes álláspontjával szemben a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontjának megállapításához az adós gazdálkodására vonatkozó adatok közül azokat kell vizsgálni, amelyek alapján megállapítható, hogy az adós a gazdálkodási éven belül felmerülő kötelezettségek teljesítésére elegendő nagyságú likvid vagyonnal, így készpénzzel és éven belül készpénzzé váló forgóeszköz állománnyal rendelkezett-e. A társaság likviditása a mérleg adatai között szereplő teljes forgóeszköz vagyon és a rövid lejáratú, éven belül teljesítendő kötelezettségek összevetésével állapítható meg. Ezekből az adatokból lehet arra következtetni, hogy a társaság képes-e fizetési kötelezettségeinek azok esedékességekor eleget tenni. Ez az elv az adós esetében azt jelentette, hogy a mérleg szerinti rövid lejáratú kötelezettség állománnyal szembeállítva nem csak az adós pénzeszközeit, hanem a mérleg 9. sora szerinti készletállományt és a 10. sora szerinti követelésállományt, azaz a teljes forgóeszköz állományt számításba kell venni.

A törvényszék az adós mérlegadatai alapján megállapította, hogy 2012. december 31-én az adós forgóeszközeinek értéke 149.897.000 forint volt, ami meghaladta a rövid lejáratú kötelezettségek 118.868.000 forint összegét. Ez az elsőfokú bíróság álláspontja szerint azt jelentette, hogy a megjelölt időpontban az adós rendelkezett a rövid lejáratú kötelezettségek teljesítéséhez szükséges mértékű likvid vagyonnal, ezért a felperes által megjelölt időpontban a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet nem állt fenn.

Ugyancsak nem állt fenn 2013. december 31-én sem, amikor az adós forgóeszközeinek értéke 183.706.000 forint, míg rövid lejáratú kötelezettségeinek összege 146.387.000 forint volt.

2014. december 31. napján azonban az adós forgóeszközeinek értéke már csak 44.561.000 forint volt, míg rövid lejáratú kötelezettségeinek összege 100.662.000 forint volt, ezért a törvényszék megállapította, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2014. december 31. napján következett be, mivel ekkor az adós likvid eszközeinek összege már nem biztosította a rövid lejáratú kötelezettségeinek kiegyenlítését. Az alperes ettől az időponttól kezdődően ésszerűen előre láthatta, hogy az adós nem lesz képes kiegyenlíteni esedékességgel a vele szemben fennálló követeléseket, ezért a bíróságnak ekkortól kezdődően kellett vizsgálnia, hogy az alperes tevékenysége okozott-e az adósnál vagyonesztét.

A törvényszék hivatkozott arra, hogy a felperes keresetében az alperes felróható magatartását a 2013. március 28-i szerződéskötésben jelölte meg. Mivel azonban a szerződéskötésre jóval a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése, 2014. december 31. előtt került sor, olyan időszakban, amikor az adós a mérlegadatai szerint még rendelkezett a kötelezettségei teljesítéséhez elegendő likvid vagyonnal, így az alperes megjelölt magatartása a hivatkozott jogszabály szerinti felelősségét nem alapozza meg.

Kiemelte a törvényszék, hogy a felperes az alperes felelősségének megállapítása alapjául szolgáló további tényelődést nem tett, illetve olyan egyéb adat sem merült fel, ami az alperes felelősségét megalapozná. A vagyoni biztosíték nyújtása iránti kérelem vonatkozásában hangsúlyozta, hogy a felperes a feltételek fennállását nem valószínűsítette.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú ítéletet megváltoztatását, a keresetének való helyt adást és az alperes biztosíték nyújtására kötelezését, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését, a törvényszék új eljárás lefolytatására és újabb határozat hozatalára kötelezését kérte.

Fenntartotta álláspontját, mely szerint a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2012. december 31-én következett be. Kifejtette, a törvényszék helytelen következtetésre jutott a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontját illetően akkor, amikor a forgóeszközöket állította szembe a rövid lejáratú kötelezettségekkel, és a mérleg adatok egyéb összefüggéseit nem vizsgálta, figyelmen kívül hagyta.

Hivatkozott arra, hogy elfogadott a bírósági gyakorlatban a felperes által a keresetében alkalmazott módszer, mely a vizsgálatot csak a pénzeszközök és a rövid lejáratú kötelezettségek összevetésével végzi.

Hangsúlyozta, abban az esetben, ha a forgóeszköz vagyont állítjuk szembe a rövid lejáratú kötelezettségekkel, úgy szükséges elemezni a forgóeszköz vagyon összetételét, az egyes elemek likviditását, és egybevetni az egyes elemek alakulását az előző évi adatokkal. Ennek alátámasztására hivatkozott a Fővárosi Törvényszék 25.G.43.064/2013/26. számú jogerős ítéletére (melyet a Fővárosi Ítélet tábla a 15.Gf.40.043/2015/5/II. számú ítéletével helybenhagyott, a Kúria pedig a Gfv.VII.30.312/2015/3. számú ítéletével hatályában fenntartotta). Ennek indokolása szerint a ténylegesen likvid vagyon nem feltétlenül azonos a teljes forgóeszköz állománnyal. A konkrét ügyben a bíróság úgy foglalt állást, hogy amennyiben egy adott év végén fennálló követelésállomány a következő évben nőtt, akkor a követelésállomány „nem kellően likvid, melyből következően ezen forgóeszköz elem nem értékelhető akként, hogy a rövid lejáratú kötelezettségre kellő fedezet adott”. „Mindebből következően... a teljes forgóeszköz vagyon nem állítható szembe a rövid lejáratú kötelezettségekkel, a követelésállomány levonandó a forgóeszköz vagyonból”.

Tekintettel arra, hogy az adós mérleg szerinti követelésállománya évről-évre nőtt, 2011-ben 57.944.000 forint, 2012-ben 75.725.000 forint, 2013-ban 131.919.000 forint volt, a felperes úgy érvelt, hogy a hivatkozott ítéletben kifejtettekkel egyezően a jelen ügyben is akként kell számításba venni a forgóeszköz-állományt, hogy azt csökkenteni kell a követelésállománnyal. Ilyen számításal 2012-ben 149.897.000 forint - 75.725.000 forint = 74.172.000 forint, 2013-ban pedig 183.706.000 forint - 131.919.000 forint = 51.787.000 forint

a figyelembe vehető forgóeszközüérték, ami nem fedezi a rövid lejáratú kötelezettségeket, melyeknek mérleg szerinti értéke 2012-ben 118.868.000 forint, 2013-ban pedig 146.387.000 forint volt.

A felperes ezzel a levezetéssel támasztotta alá azt az állítását, hogy az adós már 2012. december 31-én fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, és ez a helyzet nem változott 2013-ban és a későbbiek során sem.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

Vitatta azt, hogy a felperes által hivatkozott ügy párhuzamba állítható lenne a jelen üggyel, tekintettel arra, hogy a hivatkozott ügyben a forgóeszközök állománya 99%-ban követelésből állt (398 millió forint forgóeszközből 394 millió forint volt a követelés és 4 millió forint a pénzeszköz, a rövidlejáratú kötelezettségek összege 451 millió forint volt), továbbá a követelésállomány az előző évihez képest 400%-kal (300 millió forinttal) nőtt.

Álláspontja szerint a felperes által hivatkozott ügyben a mérlegadatok alapján is nyilvánvaló volt a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet fennállta, ennek megállapítása speciális szakértelmet nem igényelt. Az adott ügyben azonban szó sincs ilyen egyértelműen, speciális szakértelem nélkül megállapítható, pusztán a beszámoló adataiból szembetűnő instabil helyzetről.

Hivatkozott arra, hogy a felperes az elsőfokú eljárás során szakértői bizonyítást nem indítványozott, ez az ő terhére értékelendő.

Tekintettel azonban arra, hogy a pénzügyi szakértelemmel nyilvánvalóan rendelkező felperes a fellebbezésében olyan szakmai indokokra hivatkozott, melyekkel szemben a védekezés szintén speciális szakértelmet igényel, az alperes kérte, hogy az ítélet tábla bizonyítékként vegye figyelembe az általa felkért TJ igazságügyi könyvszakértő 2018. február 14-én kelt szakértői véleményét, melyet az iratokhoz csatolt. A szakértő szakvéleményében - egyebek mellett - arra a megállapításra jutott, hogy a társaság 2012. december 31. napján fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetben nem lehetett.

Hivatkozott továbbá az ellene csődbűncselekmény büntette miatt folytatott nyomozás tárgyában a Budapesti IX. Kerületi Ügyészség által 2017. május 11-én meghozott BG.5057/2016/5. számú, nyomozást megszüntető határozatra, melynek indokolása szerint a nyomozóhatóság által felkért igazságügyi könyvszakértő tényként állapította meg, hogy az adós társaság 2013 júliusától állt fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetben.

A fellebbezés nem alapos, az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és érdemben helytálló a kereset elutasítását eredményező jogkövetkeztetése is.

Mindenekelőtt leszögezi az ítélet tábla, hogy a Pp. 235. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel a fellebbezésben, és ebből következően a fellebbezési ellenkérelemben sem megengedett a félnek olyan új tényre, illetve bizonyítékra hivatkoznia, és erre figyelemmel mindezek másodfokú eljárásban való értékelésére sincs lehetőség, amelyre a félnek a gondos pervitel mellett már az elsőfokú eljárásban is lehetősége lett volna. Ezért az ítélet tábla az alperes által a fellebbezési ellenkérelemhez csatolt okirati bizonyítékok értékelését mellőzte. Ennek folytán az alperes ezzel összefüggésben felmerült (szakvélemény elkészítéséért számított) költségei megtérítésére sem látott lehetőséget.

A felperes a keresetét a Cstv. 33/A. § (1) és (2) bekezdésére alapította. A Cstv. 33/A. §-ban szabályozott vezetői felelősség egyik fontos tényállási eleme a fenyegető fizetésképtelenségi helyzet fennállása, melynek időtartama alatt a gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselőjének a hitelezői érdekek figyelembevételével kell ellátnia a feladatait, irányítani a társaságot. A hitelezőkkel szembeni közvetlen helytállási kötelezettség vizsgálatakor a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet

bekövetkezését követően tanúsított vezető tisztségviselői magatartás, és az azzal oksági kapcsolatban előállt vagyonsökkenés (hitelezői igény kielégítésének megghiúsulása) bír jelentőséggel.

Az elsőfokú bíróság a 2. sorszámú és a 4. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt végzésében is tájékoztatta feleket a Pp. 3. § (1), (2) és (3), 141. § (2), (6) és 164. § (1) bekezdésében írtak szerint a jogvita eldöntése érdekében bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, a bizonyítás sikertelenségének következményeiről. Ítéletét a felek tényelőadásai, nyilatkozatai és az általuk csatolt okiratok alapján hozta meg, helytállóan mutatva rá arra, hogy az alperesi felelősség fennállásának szempontjából kizárólag a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése utáni alperesi tevékenység vizsgálható. Mivel a felperes az alperes felróható magatartásaként a 2013. március 28-i szerződéskötést jelölte meg, így a felperesnek azt kellett bizonyítania, hogy a szerződéskötés időpontjában az alperes által képviselt társaság már fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, a szerződéskötés a hitelezői érdekek figyelmen kívül hagyását jelentette, előidézve ezzel az adósi vagyon csökkenését. A kioktatását követően a felperes a tényállításait alátámasztó bizonyítást annak ellenére nem ajánlott fel, hogy az alperes az elsőfokú eljárásban vitatta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontjára tett állítását.

A fellebbezésében előadott, a mérleg adatok összevetése és újabb szempontú értékelése sem szolgált azonban alapul az érdemben helytálló elsőfokú ítélet megváltoztatására, de annak hatályon kívül helyezésére sem, az alábbiakra figyelemmel.

A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontját a felperes is és a törvényszék is pusztán az adós mérlegadataiból látta megállapíthatónak, annak ellenére, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet beálltát sokféle tény támaszthatja alá.

Az adós gazdálkodására vonatkozó releváns adatok az éves beszámolóban található, melyekből megállapítható a társaság vagyona, annak forrásai, ezen belül a kötelezettségei is. A társaság likviditásának szempontjából a mérlegadatok közül a forgóeszközvagyon és a rövid lejáratú éven belül teljesítendő kötelezettség bír jelentőséggel. Az esedékes pénzbeli kötelezettség teljesítéséhez likvid vagyon - készpénz vagy készpénzzé tehető vagyon - szükséges, ezért kell a mérleg eszköz oldalán szereplő forgóeszközöket szembeállítani a forrás oldalon kimutatott rövid lejáratú kötelezettségekkel.

A rövid lejáratú kötelezettség állománnyal a felperes a keresetében csak a pénzeszközöket állította szembe, az elsőfokú bíróság ítéletében pedig a teljes forgóeszköz-állományt (pénzeszközök + követelések + készletek). Mindkét megközelítés figyelmen kívül hagyta olyan további tényezők vizsgálatát, hogy folyamatos volt-e az adott időszakban az adós gazdasági tevékenysége, volt-e kifizetetlen adótartozása, lejárt esedékességű egyéb kifizetetlen tartozása, folyt-e ellene végrehajtási eljárás, indítottak-e ellene felszámolási eljárást. A felperes keresetéhez csatolt eredmény kimutatás adatai szerint 2011-ben 122 millió, 2012-ben 240 millió, 2013-ban 288 millió forint volt az értékesítés nettó árbevétele. A számadatok abszolút értéke és tendenciája ugyancsak nem hagyható figyelmen kívül.

Az adott ügyben az ítéletábra álláspontja szerint sem a felperes, sem az elsőfokú bíróság által alkalmazott módszer nem ad egyértelmű választ az alperes által képviselt társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezése időpontjának meghatározására, mivel nem ismert és nem mért a készletek értékesítési lehetősége (forgási sebessége), a követelés állomány tényleges megtérülése (állandó-e a követelés, illetve készlet állomány). Nem állapítható meg az sem, hogy reális-e a teljes forgóeszköz vagyont valamennyi rövid lejáratú kötelezettség fedezeteként

figyelembe venni. Mindehhez további bizonyítás, mérlegen kívüli adatok szerinti tényelődés lett volna szükséges. Az egyes forgóeszköz elemekhez viszonyítottan pontosabb likviditási mutatók is léteznek, amelyek választ adnak az adott forgóeszköz (készlet/követelés) likviditásának meghatározására, és ismertek forgási sebességet jelző mutatók is. Kétségtelen, hogy a legjobb likviditású, a rendelkezésre álló készpénzvagyon az, amely az esedékes tartozások biztos fedezetét jelenti, a követelésállomány és készletvagyon nem feltétlenül képezi az esedékes tartozások fedezetét. Az adott ügyben azonban ez nem volt egyértelműen megállapítható, erre nézve bizonyítás nem folyt.

Az alperes az elsőfokú eljárás során arra hivatkozott, hogy gazdasági tevékenysége a vizsgált időszakban folyamatos volt, ezt a felperes által csatolt mérleg-, és eredménykimutatás, valamint az egyszerűsített éves beszámoló adatai is alátámasztották. A felperest terhelő bizonyítási kötelezettségre tekintettel ezért a felperesnek kellett volna további tényállításokkal, bizonyítékokkal, szükség esetén szakértői bizonyítás indítványozásával alátámasztani azt az állítását, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet már az általa állított időpontban, 2012. december 31-én bekövetkezett - illetve a perbeli ügylet megkötésének időpontjában, azaz 2013. március 28-án - fennállt. Ennek bizonyításához az éves beszámoló adatain túlmenően, az adós gazdasági tevékenységének, könyvelési adatainak, pénzforgalmának, kötelezettség-, és követelés állományának szélesebb körű vizsgálata lett volna szükséges.

Mivel a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontjára vonatkozó bizonyítási kötelezettség felperest terhelte, felperes pedig az elsőfokú bíróság felhívása ellenére bizonyítást e körben nem ajánlott fel, a keresetben tett állítását nem bizonyította - azt a rendelkezésre álló peradatok sem igazolták kétséget kizáróan - ezért a törvényszék helytállóan utasította el a keresetét.

A kifejtettek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint, a fenti eltérő indokolással, helybenhagyta.

Figyelemmel arra, hogy az ítéletábra nem értett egyet az elsőfokú ítélet indokolásában foglaltakkal, amely pusztán a 2012. december 31-i, 2013. december 31-i és 2014. december 31-i mérleg adatokból vont következtetést a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontjára, ezért az elsőfokú ítélet indokolásának e szövegrészeit mellőzte.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárással felmerült költségeit maga viseli, megfizetni tartozik továbbá alperesnek a másodfokú eljárással felmerült jogi képviselési költségét, melynek összegét az ítéletábra a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján, a 2. § (2) bekezdésben foglalt lehetőséggel élve állapította meg. Annak meghatározásánál a megbízási szerződésben kikötött összeg mérséklését látta indokoltnak, értékelve a kifejtett jogi képviselési tevékenységet, az ítéletábra előtti eljárásban előterjesztett alperesi előkészítő irat terjedelmét, és azt a körülményt is, hogy a másodfokú eljárásban egy tárgyalás megtartására került sor, továbbá, hogy a megbízási szerződés az elsőfokú ítélet meghozatalát követően kötött.

Az illeték viseléséről az ítéletábra az Itv. 46. § (1) bekezdése, és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján határozott.

Budapest, 2018. február 28.

Dr. Hunyady Mariann s.k.
a tanács elnöke

Dr. Horváth Andrea s.k.
előadó bíró

Dr. Czifra Veronika s.k.
bíró

A kiadmány hitelélül:

bírósági ügyintéző